

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i mr.sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Z. B. iz S., otok B., kojeg zastupaju odvjetnici Zajedničkog odvjetničkog ureda V. F. i I. M. iz S., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 14. studenoga 2019.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/18-01/470, urbroj: 401-01/10-19-5 od 28. ožujka 2019.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovog upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika poništava se rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave – Središnjeg ureda, klasa: UP/I-032-01/18-01/37, urbroj: 513-07-21-17-18-3 od 15. svibnja 2018. (točka 1. izreke), te se odbija tužiteljeva žalba izjavljena protiv rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave - Središnjeg ureda, klasa: UP/I-032-01/18-01/46, urbroj: 513-07-21-17-18-10 od 20. studenog 2018., kao neosnovana (točka 2. izreke).

Tužitelj je protiv osporenog rješenja izjavio tužbu, kojom zakonitost istog pobija zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. Prvenstveno ističe da je pobijanim rješenjem povrijeđeno načelo zakonitosti iz članka 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09.), kao i načelo materijalne istine iz članka 8. istog Zakona, prema kojem se u postupku mora utvrditi pravo stanje stvari i u tom cilju sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja. Navodi kako se zaduživao tijekom 2006. i 2007. godine kod viših financijskih institucija (P. b. Z. d.d., S. b., R. b. A. d.d. i dr.), temeljem izrijekom navedenih ugovora o kreditima, radi čega se obratio Ministarstvu financija, Poreznoj upravi – Središnjem uredu da mu se omogući uvid u bilance navedenih banaka u svrhu utvrđenja jesu li naznačene financijske institucije iskoristile zakonsko pravo da nenaplativa potraživanja, u ovom slučaju kreditna zaduženja od 2006. i 2007. godine, otpišu od poreza na dobit. U konkretnom slučaju svakako bi se trebalo provesti knjigovodstveno-financijsko vještačenje kako bi se utvrdili navodi tužitelja. Prvostupanjskim rješenjem od 15. svibnja 2018. odbijen je njegov zahtjev, uz obrazloženje da zatraženi podaci predstavljaju poreznu tajnu, dok je prvostupanjskim rješenjem od 20. studenog 2018. njegov zahtjev odbačen, pa se postavlja pitanje kako je moguće da isto tijelo o bitno istoj stvari riješi potpuno

različito. Ističe kako ima pravni interes u konkretnom slučaju, a posebice smatra da su se ispunile pretpostavke iz članka 8. Općeg poreznog zakona, koji opisuje slučajeve u kojima nije povrijeđena obveza čuvanja porezne tajne. Tužitelj također naglašava da je pravo na pristup informacijama temeljno ljudsko pravo, koje štiti Ustav Republike Hrvatske, Europska konvencija o ljudskim pravima i slobodama, Konvencija o pristupu službenim dokumentima i Zakon o pravu na pristup informacijama. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže ovom Sudu da poništi osporeno rješenje, uz naknadu iskazanih troškova za sastav tužbe.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene navode neosnovanim. U bitnom, drži točnom konstataciju kako je prvostupanjsko tijelo u konkretnom slučaju donijelo dva različita rješenja o istom tužiteljevom zahtjevu, zbog čega su upravo predmeti i spojeni, zaključkom tuženika od 28. ožujka 2019., u jedan predmet. U odnosu na prvostupanjsko rješenje od 15. svibnja 2018., kojim je tužiteljev zahtjev odbijen, predmetno rješenje je poništeno zbog pogrešne primjene odredbe članka 15. stavka 2. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj 25/13. i 85/15.-dalje u tekstu: ZPPI), bez vraćanja na ponovni postupak, s obzirom da su u žalbenom postupku utvrđene kontradiktornosti navoda prvostupanjskog tijela. Naime, prvostupanjsko tijelo je zahtjev tužitelja prvo odbilo, temeljem članka 15. stavka 2. točke 3. ZPPI-a, iako iz kasnijih očitovanja istog tijela proizlazi da ono ne posjeduje tražene informacije, zbog čega je, prvostupanjskim rješenjem od 20. studenog 2018., zahtjev tužitelja odbačen. U konkretnom slučaju tuženik je zatražio od prvostupanjskog tijela dodatno očitovanje, nakon čega je utvrdio da navedeno tijelo ne posjeduje tražene informacije, zbog čega je, točkom 1. izreke osporenog rješenja, poništio prvostupanjsko rješenje od 15. svibnja 2018., dok je točkom 2. izreke osporenog rješenja žalbu tužitelja odbio, a za koju odluku je naveo jasne i valjane razloge. Stoga predlaže ovom Sudu da tužbu tužitelja odbije.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju, koji se na isti nije posebno očitovao.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama zahtjeva iz tužbe, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja time što je odbio njegovu žalbu. Pri tomu je tuženik za svoju odluku dao valjane, argumentirano obrazložene razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Naime, rješenje tuženika temelji se na odredbi članka 23. stavka 4. ZPPI-a, kojom je propisano da će tijelo javne vlasti rješenjem odbaciti zahtjev ako ne posjeduje informaciju te nema saznanja gdje se informacija nalazi.

Razmatrajući sadržaj tužiteljevog zahtjeva za pristup informacijama, kao i podatke sveza spisa pribavljene u postupku povodom tog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. To stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je osnovano zaključio da prvostupanjsko tijelo ne posjeduje tražene informacije o bilancama izrijekom navedenih kreditnih institucija (banaka) iz kojih bi se moglo utvrditi jesu li navedene institucije iskoristile zakonsko pravo da nenaplativa potraživanja (kreditna zaduženja za 2006. i 2007. godinu) otpišu od poreza na dobit.

Tužitelj tužbom niti ne osporava utvrđeno činjenično stanje, već čini upitnim odluke prvostupanjskog tijela iz razloga jer je o bitno istoj stvari riješeno različito odnosno jednim rješenjem je njegov zahtjev odbijen, a drugim odbačen.

Sud nalazi neosnovanim takav tužbeni navod tužitelja, jer je upravo zbog izloženog tuženik osnovano poništio prvostupanjsko rješenje od 15. svibnja 2018., kojim je tužiteljev

zahtjev odbijen, te je osnažio prvostupanjsko rješenje od 20. studenog 2018., kojim je njegov zahtjev odbačen, budući iz dokaza provedenih u postupku neprijeporno proizlazi da prvostupanjsko tijelo ne posjeduje tražene informacije.

U odnosu na tvrdnju tužitelja da je u konkretnom slučaju trebalo provesti knjigovodstveno-financijsko vještačenje kako bi se utvrdili njegovi navodi, ovaj Sud napominje da, sukladno odredbi članka 5. točke 5. ZPPI-a, pravo na pristup informacijama, pored ostalog, obuhvaća pravo korisnika na traženje i dobivanje informacije kao i obvezu tijela javne vlasti da omogući pristup zatraženoj informaciji, dok je, u smislu točke 3. citirane zakonske odredbe, informacija svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti.

Dakle, iz navedenog slijedi da, povodom zahtjeva korisnika na pristup informaciji, tijelo javne vlasti nema obvezu provoditi dokazni postupak vještačenjem u svrhu naknadnog stvaranja informacije s tim u vezi, nego je dužno samo omogućiti pristup određenoj, već gotovoj i postojećoj informaciji. Stoga tužiteljevo predlaganje provođenja knjigovodstveno-financijskog vještačenja izlazi izvan okvira rješavanja na koje tijelo javne vlasti, a time i ovaj Sud, obvezuje ZPPI.

Radi navedenog, Sud nije našao osnove osporeno rješenje, uz obrazloženje kakvo je njime dato, ocijeniti nezakonitim.

Na kraju, ovaj Sud ne nalazi osnovanim ni zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovog upravnog spora. Naime, odredbom članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima propisano je da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. Kako je tužitelj u konkretnom slučaju u cijelosti izgubio predmetni upravni spor, jer je njegov tužbeni zahtjev odbijen, to je valjalo odbiti i njegov zahtjev za naknadu troškova spora.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 14. studenoga 2019.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.